

Ελευθέρα Αποστολική Εκκλησία Πεντηκοστής.

Είναι όντως ελευθέρα; Είναι σίγουρα αποστολική; Είναι αλήθεια εκκλησία; Και Τι σχέση έχει με την αγία Πεντηκοστή;

Στα 18 μου χρόνια βρέθηκα σ' ένα σπίτι γεμάτο κόσμο. Ένας ομιλητής στην άκρη του δωματίου διάβαζε ένα απόσπασμα από το ευαγγέλιο και με απλά λόγια το ερμήνευε. Ήταν κατανοητό και οικοδομητικό. Άγγιξε την καρδιά μου, συγκινήθηκα. Μετά την ομιλία, μας ζητήθηκε να γονατίσουμε και να προσευχηθούμε. Εκεί με δικά μου λόγια είπα στον Χριστό ότι δεν ξέρω που βρίσκομαι, δεν ξέρω σε ποιον θεό πιστεύουν όλοι αυτοί, αλλά εγώ θα προσευχηθώ σε σένα που ξέρω. Άκουγα ομιλίες σε ξένες γλώσσες και νόμιζα ότι εδώ μέσα βρίσκονται αρκετοί ξένοι. Στο τέλος έγινε και μια προφητεία. Μα λέω τι ήταν όλο αυτό; Δεν πολυκατάλαβα. Μετά την προσευχή σηκωθήκαμε και μου γνώρισαν τον ομιλητή. Εκείνος μου δωσε το τηλέφωνό του για τυχόν απορίες και μου ζήτησε να διαβάζω την καινή διαθήκη και να προσεύχομαι. Έφυγα ευχαριστημένη. Ήθελα να ξαναβρεθώ εκεί, όσο και αν φαίνεται παράξενο. Ξαναπήγα αρκετές φορές, μέχρι που βρέθηκε αίθουσα και σταμάτησε η συνάντηση στο σπίτι εκείνο.

Τι ήταν αυτό που άκουσα όμως; Μου είπαν ότι το Άγιο Πνεύμα ως σημείο δίνει την γλωσσολαλιά την οποία εμπειρεύτηκαν οι απόστολοι την ημέρα της Πεντηκοστής καθώς και σε εκείνη των μελών της εκκλησίας της Κορίνθου. Άρα αυτή είναι η αληθινή αποστολική εκκλησία που κρατάει ανά τους αιώνες; Και χωρίς να εξετάσω το ζήτημα πιο προσεκτικά, καθώς δεν γνώριζα ακόμα ότι στο χώρο τους υπάρχει έλλειψη συστηματικής διδασκαλίας για τους κινδύνους της πνευματικής απάτης, της ταπεινοφροσύνης, της αυτομεμψίας και της μη εμπιστοσύνης στους λογισμούς, τη πάτησα...

Η λογική εκεί, είναι απλουστευμένη. Πιστεύω στο Χριστό, άρα η εμπειρία μου ανταποκρίνεται σ' αυτή που είχαν οι Απόστολοι. Εκείνο που μ' έπεισε όμως ήταν το θερμό συναίσθημα, μια σίγουρη πνευματική ευχαρίστηση χωρίς να λάβω υπόψη μου το πως ενεργεί η Χάρις και η Απάτη, όπως επίσης το μέγεθος της προβληματικής γύρω απ την χαρά και τον πόνο στη ζωή μου που μ' εμπόδιζε να ερευνήσω την πηγή και την αιτία της νοθευμένης πνευματικής χαράς που αισθάνομαι ώστε να διακρίνω την γνήσια πνευματική ευφροσύνη. Άλλωστε στην πατερική ορθόδοξη θεολογία άλλο πράγμα είναι η κατάσταση χαράς και άλλο ...τα αισθήματα χαράς.

Τι ξέρω όμως για την ορθόδοξη εκκλησία; Τίποτα. Έχω να πάω από παιδί. Εκεί όμως έχω ανάπαυση, γιατί να μην πηγαίνω; Δεν λένε κάτι κακό. Τα διαβάζουν όλα και τα πράττουν όλα κατά γράμμα. Λέγονται και χριστιανοί. Οπότε δεν είναι αίρεση, σκέφτηκα. Ήρθε και η στιγμή που βαπτίστηκα (ξανά) και κοινώνησα. Τι κοινώνησα όμως;

Η συναναστροφή μου με τους "αδελφούς" γιατί έτσι αποκαλούνται μεταξύ τους, κατέληξε σε μια νοσηρή κατάσταση καθώς ο αμοραλισμός και η ψυχολογική πίεση που ασκούσαν πάνω μου είχαν κυριεύσει την ψυχή μου. Αν τολμούσα να λείψω από μία συνάθροιση (ουδέν λόγος για παραπάνω από μία) έπρεπε να δώσω αναφορά για το τι μου συνέβη. Το αποτέλεσμα ήταν να λειτουργώ ηθικιστικά και να χάνεται ο πραγματικός ζήλος για το Θεό.

Και όλη αυτή η φαινομενική αγάπη που έβλεπα στην αρχή άρχιζε να μην είναι αγάπη αλλά υποκρισία. Όλοι είναι γεμάτοι πάθη που προσποιούνται ότι δεν υπάρχουν και το μόνο τους μέλημα είναι πως θα φανούν καλύτεροι και ενδοξότεροι μέσα απ' τα φτωχά κηρύγματα τους και τις ανύπαρκτες αρετές τους. Αρετές όπως η Ακενοδοξία, φιλανθρωπία, ταπείνωση, μη εμπιστοσύνη στους λογισμούς, ελεημοσύνη (κάθε μορφή της), αυτογνωσία, καθημερινή εξέταση της ψυχής, αφάνεια, είναι άγνωστα για τους "πνευματοφόρους

αναγεννημένους" πεντηκοστιανούς.

Παγιδευμένοι στη Φιλαυτία τους και στα μεγάλα λόγια χάνονται μέσα στον αμοραλισμό τους, μέσα στον ωκεανό του Πουριτανισμού... Καταλαλιά, κατάκριση, κενοδοξία, υπερηφάνεια, μνησικακία, θυμός, οργή, φιλαργυρία, πλεονεξία, είναι μερικές από τις αρετές τους, αρετές που κανείς δεν θα τις διαπιστώσει την ώρα των συναθροίσεών τους, αλλά θα επισημανθούν μόνο στην προσωπική συναναστροφή. Είναι αξιοθαύμαστο να βλέπει κανείς την ευκολία της αλλαγής στη συμπεριφορά των πεντηκοστιανών όταν αυτοί βρίσκονται σε έναν μεγάλο κύκλο και όταν οι ίδιοι πάλι άνθρωποι συναντιούνται σε έναν μικρότερο.

Αλλά και ο "ποιμένας" είναι άλλος άνθρωπος όταν δοξάζεται από το πλήθος την ώρα της ρητορικής του διάλεξης και άλλος στην καθημερινότητά του, μακριά από τα φλας και τις επευφημίες του περιούσιου λαού. Βέβαια όλα αυτά ένας καινούργιος δεν θα τα διαπιστώσει διότι υπάρχει ιερή υποχρέωση να προστατευτεί το θύμα μέχρι να αποκτήσει ρίζες· όταν αυτό γίνει θα έρθει και η δική του σειρά στο μεσημεριανό τραπέζι να επισημανθεί το ελάττωμά του ή το προτέρημα, αναλόγως. Όμως θα πρέπει να είναι προσεκτικός στις συναναστροφές του, να χτυπάει κάρτα σε όλες τις συναθροίσεις τους ώστε να διάγει έναν βίο ήσυχου και ατάραχου καθότι οι "ιεροεξεταστές" παραμονεύουν για τη πρώτη λάθος κίνηση...

Το αποκορύφωμα του φανταστικού εγώ τους έρχεται την ώρα του ευαγγελισμού, όταν δηλαδή θα φορεθεί το καλό κουστόμι και θα προβάλει το λαμπερό χαμόγελο! Πρέπει να δουν οι άπιστοι την αλλαγή μας, συλλογίζονται, και την αγάπη μας για να ελκυστούν, ταυτόχρονα ενισχύουν την φοβισμένη και γεμάτη αμφιβολίες αυτοπεποίθησή τους στον αγώνα της εξόρμησης και του ψαρέματος.

Λένε συνέχεια στα κηρύγματά τους ότι το ποίμνιο είναι άγιο, ο ένας είναι άγιος, ο άλλος προφήτης, κάποιος άλλος μιλάει κάθε μέρα με τον Κύριο είτε με ενύπνια είτε με οράσεις και προσπαθεί να πείσει τους γύρω του ότι άγιασε με τις ψευτοαποκαλύψεις του. Οι συζητήσεις τους είναι μόνο για "πνευματικά πράγματα" και εμπειρίες γιατί τα γήινα δεν ανήκουν σ' αυτούς.. Υποκρισία στο μεγαλείο της.

Εδώ λοιπόν αναρωτιέμαι... Οι τυμπανοκρουσίες και το καρκίνωμα της ηθικής (ηθικισμός) αποτελούν κριτήρια και καρπό του αγιασμού τους;

Να δούμε τι λέει με απλά, κοφτά λόγια για την αγιότητα, ένας μοναχός των ημερών μας;

Η αγιότητα αγαπά πολύ τη μυστικότητα, την αδοξία και την αφάνεια. Η αγιότητα δεν έχει φωτεινή επιγραφή, οδοδείχτες, κράχτες, δυνατούς προβολείς και διαφήμιση. Όποιος πει ότι είναι άγιος παύει να είναι άγιος (Μοναχός π. Μωυσής).

Μια κατάσταση άγνωστη στο χώρο τους (μιλάω εκ πείρας).

Το πιο όμως αντιπροσωπευτικό κείμενο που θα μπορούσα να βρω που να περιγράφει την ατμόσφαιρα που έζησα και βίωσα όλα αυτά τα χρόνια είναι το παρακάτω και προέρχεται από τον άγιο Νικόδημο τον αγιορείτη.

Έτσι, αυτοί, αιχμαλωτισμένοι από την ηδονή και τη συνομιλία εκείνων των υψηλών σκέψεων, στις οποίες νομίζουν ψεύτικα ότι απολαμβάνουν τον Θεό, ξεχνούν να καθαρίσουν την καρδιά τους και να προσέχουν στην ταπεινή γνώση του εαυτού τους και στην αληθινή απονέκρωσί τους, και έτσι, αφού δεθούν με τον δεσμό της υπερηφάνειας, γίνονται είδωλο του ίδιου του νου τους και στη συνέχεια, λίγο-λίγο, χωρίς καν να το καταλάβουν, φθάνουν στο σημείο να σκεφτούν, ότι δεν έχουν ανάγκη πλέον από την συμβουλή και τη νουθεσία των άλλων, επειδή συνήθισαν να προστρέχουν σε κάθε τους ανάγκη στο είδωλο της δικής τους κρίσεως, πράγμα, που είναι πολύ επικίνδυνο και δύσκολο να ιατρευθεί. Διότι η υπερηφάνεια του νου είναι πολύ περισσότερο επικίνδυνη από την υπερηφάνεια εκείνη της θελήσεως. Έτσι, η μεν υπερηφάνεια της θελήσεως κάποιου, όντας φανερή στο νου του, εύκολα θα μπορεί κάποτε να ιατρευτεί, υποτασσόμενη σε εκείνο που πρέπει. Ο δε νους κάποιου, όταν έχει σταθερή γνώμη ότι η κρίσις του είναι καλύτερη από την κρίση των άλλων, από ποιόν θα μπορεί να ιατρευτεί και πως θα μπορεί να υποταχθεί στην κρίση των άλλων, αυτός που δεν τη θεωρεί τόσο καλή σαν τη δική του;

Αν ο οφθαλμός της ψυχής κάποιου, ο οποίος είναι νους, με τον οποίο ο άνθρωπος μπορεί να γνωρίσει και να καθαρίσει την υπερηφάνεια της θελήσεώς του, είναι ο ίδιος ασθενής, τυφλός και γεμάτος από υπερηφάνεια, ποιός τότε μπορεί να τον γιατρέψει; Και αν το φως είναι σκοτάδι και ο κανόνας είναι λάθος, πως θα φωτίσει ή θα διορθώσει όλα τα άλλα;

Αναλογιζόμενη λοιπόν την "αγάπη" τους μου έρχεται στο μυαλό ένας λόγος του αγίου Μάξιμου του Ομολογητή:

Εάν κάποιους τους μισείς, άλλους ούτε τους αγαπάς ούτε τους μισείς, άλλους πάλι τους αγαπάς αλλά περιορισμένα, και άλλους τους αγαπάς υπερβολικά, εξαιτίας αυτής της ανισότητας γνώριζε ότι βρίσκεσαι μακριά από την τέλεια αγάπη, η οποία προϋποθέτει ν'αγαπά κανείς εξ ίσου τον κάθε άνθρωπο.

Κι όμως θα ισχυριστούν ότι σε αγαπάνε.. αλλά την ώρα της θυσίας θα βρίσκονται μακριά... Θα έχουν δουλειές ή απλά θα προσεύχονται για σένα.. με άτοκες δόσεις... Γιατί όταν τους χρειάζεσαι δεν υπάρχουν.

Αυτή ήταν η ζωή μου για 12 ολόκληρα χρόνια (μπήκα κοπελίτσα 18 χρονών και βγήκα γυναίκα...), περιθωριοποιημένη από τους γύρω μου για να μην με μολύνει -δήθεν- η αμαρτία τους. Πνιγμένη από μοναξιά και ντυμένη με την στολή του ηθικισμού, μήπως και πάρει κανείς είδηση ότι δεν είμαι άγια τελικά, έγινα και 'γω μία από αυτούς...Φτάνοντας πια στο αδιέξοδο, έπρεπε να μάθω τι φταίει.

Η γνωριμία μου με την Ορθοδοξία ήταν καταλυτική. Αυτό που πρέπει να σημειώσω είναι οι λόγοι που εγκατέλειψα την ΕΑΕΠ. Όσο απογοητευμένη και να ήμουν δεν θα μπορούσα σε καμία περίπτωση να αφήσω το χώρο που "γνώρισα" τον Θεό... Σε τελική ανάλυση πίστευα.. ότι βαδίζω... Άλλωστε ο κύκλος μου και το κέντρο της ύπαρξής μου σχετιζόταν άμεσα με το χώρο αυτό. Φανταστείτε λοιπόν πόσο δύσκολο ήταν για μένα αλλά και για κάθε πενηκοστιανό, να γκρεμίσει όλο αυτό το πολυετές οικοδόμημα.

Όμως η Δογματική της Καθολικής Ορθόδοξου Εκκλησίας, οι ερμηνείες των Πατέρων, η Εκκλησιαστική Ιστορία και η Λειτουργική της, έφεραν ένα αποτέλεσμα και μια αλλαγή στη ζωή μου που η ΕΑΕΠ δεν κατάφερε ποτέ. Μόνον τότε, με απόλυτη επίγνωση πλέον, γνώρισα ότι 12 χρόνια βίωνα μια κατάσταση φανταστική, μια κατάσταση νοσηρή, και το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι άνηκα σε μια αίρεση με "αποστολική διαδοχή" από τις USA. Άλλωστε αυτό που μ' ενδιέφερε περισσότερο ήταν να είμαι με την Αλήθεια και όχι ένας οπαδός ενός δόγματος.

Οπαδός είναι κάποιος που έχει λίγο πολύ ταυτίσει το ιδεώδες του εγώ του με το αντικείμενο της προσκόλλησής του και πονά ναρκισσιστικά ακόμα και αν το φανταστεί και μόνο αμφισβητούμενο, έστω και ελάχιστα. Οι οπαδοί λοιπόν σκέφτονται κατ' ανάγκη με συνθήματα, όπως έλεγε ο Ιονέσκο, και συνεπώς δεν σκέφτονται καθόλου.

Αυτή είναι η κατάντια τους και ο πνευματισμός τους!

Η αγάπη και η ελευθερία είναι το δίδυμο απόλυτο μέγεθος της ορθόδοξης θεολογίας.

Η ελευθερία είναι απόλυτη ή ανύπαρκτη. Το πρώτο απόλυτο μέγεθος της θεολογίας είναι η ελευθερία.

Η προτεραιότητά της σημαίνει πως δεν υπάρχει περιορισμός ή αναστολή στην ελευθερία. Ο Θεός δεν βιάζει την ελευθερία του ανθρώπου ούτε για την σωτηρία του, ούτε για "το καλό" του.

Συνεπώς ούτε ο άνθρωπος επιτρέπεται να βιάσει την ελευθερία του συνανθρώπου του. Θεολογία που δεν υπεραμύνεται της ελευθερίας άνευ όρων και ορίων, είναι θεολογία ανάξια του ονόματός της κυριολεκτικά ανορθόδοξη και ουσιαστικά ανυπόστατη. Η Ελευθερία είναι όρος της αγάπης. Η αγάπη είναι το όριο της ελευθερίας. Προϋπόθεση της αγάπης είναι η ελευθερία, η οποία διατηρεί για τον εαυτό της το απόλυτο πρωτείο. Η ελευθερία προηγείται ακόμα και από την αγάπη. Αγάπη χωρίς ελευθερία ανελεύθερη αγάπη είναι και ψευδώνυμη. Ασήμαντη και ανύπαρκτη. Πρόκειται για μια μορφή εγωισμού. Αλλά και από την άλλη πλευρά, η αγάπη είναι το όριο της ελευθερίας, το σύνορο της.: Δεν αρκεί να σαι ελεύθερος, χρειάζεται και να αγαπάς.

Ελευθερία χωρίς αγάπη, ανέραστη ελευθερία είναι σκέτη δυστυχία. Σωστή ερημία. Τέλεια μοναξιά. Και τα δύο ακραία φαινόμενα είναι εξίσου προβληματικά. Η ανέραστη ελευθερία σημαίνει την ερημική μοναξιά. Και η ανελεύθερη αγάπη, φέρνει τη ζευγαρωμένη μοναξιά. Στην πρώτη περίπτωση είσαι ελεύθερος, αλλά μόνος· στην άλλη περίπτωση είσαι με τον άλλο χωρίς ελευθερία. Γι' αυτό παρά την φαινομενική συντροφιά σου νιώθεις και είσαι στ' αλήθεια μόνος σου. Αυτό που χρειάζεται και προτείνεται απ' την θεολογία είναι η διαλεκτική σχέση αγάπης και ομολογίας. Μια πασίγνωστη ρήση "Αγαπώ άρα Υπάρχω". Αν η αγάπη είναι λόγος ύπαρξης της ζωής, τότε η ελευθερία είναι ο τρόπος ύπαρξης της ζωής.

Μάριος Μπέγζος

Στις 28/05/2009 έλαβα το Χρίσμα στο σπίτι του Πατέρα, στην Αγία Ορθοδοξία. Γνώρισα τα πνευματικά μου αδέρφια, ανθρώπους ποιοτικούς και γνήσιους, χωρίς μάσκες και προσωπεία. Χωρίς πια μεγάλα λόγια πορεύομαι ελεύθερη πλέον και αγωνιζόμενη μυστικά με την οικογένειά μου.

Χαρούλα

πηγή: <http://www.egolpion.com/xaroula.el.aspx>